

отъ синоветѣ си да му помагатъ, опасалъ си мешинената прѣстилка да не се изцапа и се заловилъ съ поправката. Съ дружни сили тѣ потърколили кѣщичата и я залостили здраво между два камѣка. Слѣдъ това тѣ я зазидали на тѣхъ, измазали я, излѣскали я и тя свѣтнала като огледало. Сѣкашъ, че била съвършено нова. Като си свършили работата, Цигуларьтъ имъ сложилъ богата трапеза, и тѣ се нахранили и посрѣбнали както трѣбва. Дошли още брѣмбари да му честитятъ кѣщата. Той нагостилъ и тѣхъ. За всички имало мѣсто въ неговата разкошна трапеза—ябълковото дърво.

Заживѣлъ цигуларьтъ спокойно въ новата си кѣщича, но скоро видѣлъ, че не е мѣжка работа да я чисти и разтрѣбя, да си носи самъ вода, да си постила и раздига. Затуй той поискалъ да се ожени. До кѣщата му цѣвтѣли много теменуги. Една либела идѣла много често при тѣхъ да се радва на миризмата имъ. Цигуларьтъ я харесалъ и я поискалъ за жена, но тя му отказала, защото била много тънка и нѣжна, та не могла да върши тежка кѣщна работа.

На приятеля му—стругаря се родили шестъ брѣмбарчета, и Цигуларьтъ му отишълъ на кръщене. Тамъ той се срѣщналъ съ сѣмейството на златния брѣмбаръ, който ималъ и една мома за женене. Цигуларьтъ я попиталъ дали не би искала да му стане жена и да живѣе съ него въ хубавата му кѣща. Тя му отговорила, че наистина кѣщата му е цѣлъ царски палатъ, но все пакъ не ще го вземе, защото искала да се ожени за *адмирала*. Тая красива пеперуда живѣла въ една розова градина и идвала сегисъ-тогисъ насамъ. Цигуларьтъ билъ виждалъ много пѣти адмирала съ шаренитѣ крила и много пѣти се радвалъ на неговата хубостъ, но сега не могълъ вече да го търпи и си викалъ на умъ: „Дано го кукувицата изеде!“ Тя пъкъ, напротивъ, не се виждала никакъ. Чувала се само по-нѣкога изъ гората, кждѣто закачала малкитѣ птички и имъ правѣла пакости.